

[Christophersen.]

modsatte, men jeg vil sige, at jeg støtter mig til en klar iagttagelse som hr. Brusvang, og hr. Brusvang blev ganske tydeligt overbevist af ministerens tale om, at der var grund til et lyssyn. Det, jeg egentlig ønskede at understrege ved mit indlæg var, at det var en farlig tone at lægge ind i debatten på et tidspunkt, hvor det er helt afgørende nødvendigt, at der i befolkningen er en forståelse for, at det, der skal gennemføres, er noget alvorligt og noget, som umiddelbart måske kan virke upopulært. Ministeren brugte det udtryk, at der var ingen grund til sortmaleri. Jeg vil sige efter at have hørt ministerens uddybning med oplysninger om det forventede underskud på betalingsbalancen, at så giver maleriets farve sig jo også af sig selv, og jeg skal derfor ikke yderligere bidrage til at understrege alvoren.

Ministeren talte lidt om venstres annonce. Jeg forstod, at ministeren holdt ikke meget af at slå op i lærebøger, men hvis han havde slået op i en avis i hvert fald og havde læst annoncen, så ville han have kunnet se, at der ganske tydeligt stod, at dette ikke var et angreb på regeringen eller andre partier, men venstres udgangspunkt for forhandlingerne. Så næste gang venstre ønsker at fremstille sine synspunkter i annonceform, vil jeg bede ministeren om at studere det ganske nøje. Vi skal nok holde os væk fra lærebøgerne. Jeg kan forstå, at det ikke er et stof, ministeren er så ivrig efter.

Jeg har nogle bemærkninger til de øvrige indlæg. En enkelt bemærkning til hr. Lembourn. Jeg bed mærke i, at hr. Lembourn sagde, at der var en tredje ting, han gerne så kom med ind i drøftelserne, nemlig en sanering af pristallets beregning, fordi han mente, at der her lå en alvorlig ting for dansk økonomi. Det har jeg bidt mærke i. Hr. Lembourns stemme kan jo være udslagsgivende, og det er rart at vide, hvor han står i dette vigtige spørgsmål.

Så en bemærkning til hr. Stetter. Hr. Stetter spurgte, hvorfor venstre vil fritage regeringen for at spare. Jeg må sige, at det forundrer mig noget, at hr. Stetter kan stille det spørgsmål, for vi har jo ikke fritaget regeringen for at spare yderligere. Som hr. Stetter da forhåbentlig erindrer, var det jo grunden til, at venstre og regeringen stemte

forskelligt ved en lang række punkter, da vi havde finanslovsforslaget til tredje behandling. Da var der jo netop en klar forskel mellem vores og regeringens opfattelse af, hvilke udgifter der kunne passere. Jeg havde da oprigtigt talt også håbet, at hr. Stetter havde hørt det sidste, jeg sagde i mit indlæg i første omgang, nemlig at de minimumsbesparelser, man satte sig som mål for de forhandlinger, der nu skal finde sted, efter venstres opfattelse ikke er tilstrækkelige til at løse de alvorlige økonomiske problemer. I begge disse ting ligger der efter min opfattelse en klar understregning af, at vi naturligvis ønsker, at besparelserne skal være større end minimumsmålene.

Så kunne jeg forstå på det konservative folkeparti, at dets enighed med fremskridtspartiet ikke rakte så langt, at man ville drage den samme konklusion. Det var konflikten mellem det ansvarlige og så de andre motiver, man kan have, og jeg er da ligesom økonomiministeren glad for, at det konservative folkeparti stadig lægger vægt på også at være et ansvarligt parti.

Der er kun nogle få bemærkninger til de dagsordensforslag, der er stillet. Til hr. Knud Jespersens dagsorden vil jeg sige, at der er jo en umiskendelig duft af østeuropæisk økonomisk politik over det. Der er mindelser om 1930'erne, valutacentralen, og 1940'erne med rationeringsmærkerne. Det er en dagsorden, der desuden forfølger nogle partipolitiske formål, som hr. Knud Jespersen naturligvis skal arbejde for. Det vil vi ikke forhindre ham i, men jeg går heller ikke ud fra, at han har forventet nogen egentlig tilslutning fra vores side, og jeg kan altså hermed bekræfte, at det opnår han heller ikke.

Til hr. Maisted vil jeg sige, at det dagsordensforslag, han fremsætter, søger ligesom at fremtvinge en konklusion på nogle forhandlinger, der dårlig nok er begyndt endnu. Og jeg må sige, at det er ikke venstres politik at drage konklusioner af forhandlinger, der dårlig nok er begyndt, og hvor vi dårlig nok — eller måske overhovedet ikke — ved, hvilke tanker regeringen har gjort sig. Derfor vil jeg bare om hr. Maisteds dagsordensforslag sige, at det kan vi naturligvis ikke støtte.

Nu ønsker venstre, at de nødvendige forhandlinger går i gang, og at de hurtigt føres